

[Ove Hansen.]

pelleret til os om at gribe ind i den meningsløse jordspekulation, der finder sted her i landet. Der findes vel næppe en vælger her i landet, som ikke har hørt eksempler på den meningsløse udnyttelse af vore arealer, som sker. Det kan blive helt rart at høre vælgerens dom.

Må jeg sige om disse lovforslag, at jeg har haft opfattelsen af, lige siden de blev fremsat i januar måned og var til behandling her i det høje ting den 6. og 7. marts, at oppositionen ville gøre, hvad den kunne for at spænde ben. De ærede ordførere ved første behandling henstillede til statsministeren, at man tog lovforslagene tilbage. Under hele udvalgsarbejdet har vi gentagne gange hørt, at nogle af bestemmelserne var i strid med grundloven. Man ville høre fakulteterne om deres mening, og da svaret kom og vel ikke helt tilfredsstillende, så ville man have et juridisk udvalg til nærmere at undersøge problemerne.

Man har også sagt mange steder, at nu skal al jord i landet overtages af det offentlige. Man nævner socialisering. Jeg kunne gå med til, at det var socialisering, hvis vi overtog jorden med landbrugsejendommene for at drive dem som landbrugsejendomme, men det er der slet ikke tale om her. Der er tale om, at staten og kommunerne gerne vil overtage jorden for at give den videre til dem, der har brug for jorden, og dem, der vil udnytte den på en rigtig og fornuftig måde, for at bekæmpe den spekulation, der finder sted. Jeg synes, det havde været rigtigere, om man havde givet disse oplysninger.

Så siger man også, at det er al jord i Danmark, det nu drejer sig om. Det er jo ikke rigtigt. I landbrugslovene er det landbrugsministeren, der bestemmer, i hvilke områder af vort land lovenes virkninger skal være gældende, og for kommunernes forkøbsrets vedkommende er det i et meget begrænset omfang, at forkøbsretten kan gøres gældende. Det er kun i de kommuner, hvor der findes byudviklingsplaner. Vi har, så vidt jeg ved, 23 områder her i landet, hvor der findes byudviklingsplaner. Det er kun i disse 23 områder, at kommunernes forkøbsret bliver virksom, og det er kun med hensyn til de arealer, der ligger i inderzoner eller mellemzoner, og som har en størrelse

af mindst 6.000 m². I købstæderne, i de kommuner, som omfattes af byplaner, er det kun i de tilfælde, hvor man har en byplan, der er godkendt, eller en dispositionsplan, der er godkendt, man kan gøre forkøbsretten gældende, men den skal så tinglyses på den pågældende ejendom, og man skal have tilsynsmyndighedens godkendelse, enten det nu er amtsrådet eller indenrigsministeriet, det drejer sig om. Så man kan se, at det med at overtage jorden er ikke helt rigtigt, således som man nu fra venstres og de konservatives side gerne vil fortælle offentligheden.

Formålet med lovforslaget om kommunernes forkøbsret er, at man rundt omkring i kommunerne kan sørge for, at gode, rimelige arealer tilvejebringes, således at der kan bygges boliger eller erhvervsvirksomheder derpå, at kommunerne kan tilvejebringe disse arealer og sælge dem på rimelige vilkår, således at man på den måde forhindrer en grov spekulation og udnyttelse af arealerne.

Det er min opfattelse, at man i kommunale kredse meget gerne ser dette lovforslag gennemført, og det er også min opfattelse, at de kommunale organisationer indtrængende beder os om at gennemføre loven, og hvorfor? Fordi de har bitter erfaring for den spekulation, der finder sted i mange kommuner. Her giver man dem en hånds-rækning; den vil de være meget glade for at få, og jeg synes, det havde været rart, om vi her i det høje ting kunne have givet dem denne hånds-rækning, som jeg synes er berettiget fuldt ud.

Jeg skal slutte hermed. Jeg vil gerne på mit partis vegne udtale, at vi vil medvirke til lovforslagenes gennemførelse, og skal der nu være folkeafstemning om lovforslagene — vi har intet imod en sådan folkeafstemning — så håber jeg, at vælgerne vil kunne forstå, at her foreligger nogle lovforslag, hvis vedtagelse er af betydning.

Lund Jensen: De to ærede medlemmer hr. Ib Thyregod og hr. Thestrup forsøgte nu igen at forklare tinget, at man absolut ikke var indstillet på at yde nogen erstatning til spekulanter for indgreb efter naturfredningsloven.

Det samme mente man i 1961, da vi